

NOOIT TE OUD

(Never Too Old)

Komedie in twee bedrijven

door

MARY ORR

vertaling

Koen Wassenaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **NOOIT TE OUD - NEVER TOO OLD** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **MARY ORR** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1988 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Constance Leslie - een weduwe van in de zestig

Ronald Hayworth - een weduwnaar van in de zestig

Zuster en Janet King - een vrouw van dertig (speelt beide rollen)

Edgar Leslie - de zoon van Constance; een jongeman van dertig

Jessica Hayworth - de dochter van Ronald; een jonge vrouw van achtentwintig

EERSTE BEDRIJF:

Eerste scène: Een wachtkamer bij een dokter, op een donderdagochtend eind juni. (Een afgeschermd deel van het hoofd-toneel)

Tweede scène: Appartement van Constance Leslie, de daaropvolgende donderdag, vroeg in juli. Acht uur 's avonds. (Tijdens deze scène staan de lichten wat gedempt om aan te geven dat het na etenstijd is)

TWEEDE BEDRIJF:

Eerste scène: Hetzelfde; vier weken later, een zaterdagavond in augustus. Kwart over zeven 's avonds.

Tweede scène: Hetzelfde; maandagmiddag van de Amerikaanse dag van de arbeid, vroeg in september.

TIJD: Het heden.

PLAATS: New York

EERSTE BEDRIJF

Eerste Scène

Als het doek op gaat, wordt een klein decor zichtbaar dat de wachtkamer van een dokter in New York is. Het is eind juni. De kamer is niet in een bepaalde stijl ingericht. In het midden staat een bank en er staan één of twee hoge stoelen. Één staat bij de linkerwand naast de ingang naar de receptie. Hij staat naast een airconditioning in het raam in de muur. Er hangen vitrages tot op de rand van het apparaat, dus het uitzicht ontbreekt. Er tegenover in de rechterwand zit een deur die toegang geeft tot een gang die naar de spreekkamer leidt. In een hoek van de kamer hangt een munttelefoon. Voor de bank staat een lage tafel. Deze is overladen met oude tijdschriften en medische vakbladen. Aan de muur hangen een paar ingelijste diploma's. Een dame van in de zestig zit op de bank. Het is een erg warme dag en zij ziet er uitgeput uit. Haar haar hangt in slierten, op wat lippenstift na heeft zij geen make-up op, ze draagt platte schoenen en zij heeft een ladder in haar panty. Door de warmte zit haar jurk in de kreukels. Ze draagt ook een bril van het 'bejaarde' model met een gouden montuur. Ze probeert de Time te lezen, maar ze is uitermate verveeld. Na een korte tijd doet zij haar bril af, zoekt in haar tasje naar de brillenkoker en bergt de bril op in haar tasje. Ze gooit het tijdschrift op tafel en slaakt een hoorbare zucht. Dan leunt ze achterover met haar hoofd op de rugleuning en sluit haar ogen. Ze bedekt ze met haar handen alsof zij zeer doen. Na enige tijd opent een heer de deur van de receptie en komt binnen. Hij hijgt alsof hij de Mount Everest heeft beklommen. Hij laat zich, volledig uitgeput, op de dichtstbijzijnde stoel zakken. Hij is een lange, gedistingeerde man met een dikke bos haar. Zijn pak is echter gekreukt, zijn schoenen zijn niet gepoetst en zijn haar moet geknipt worden. Hij ziet er even chaotisch uit als zij. Hij is vijfenzestig. Als zij zijn zware ademen hoort, opent zij haar ogen en kijkt hem eens lang aan. Uiteindelijk besluit zij om te spreken.

Dame: Goedemorgen.

Heer: *(als hij op adem is)* Is dat zo? Ik vind het vervloekt warm! Werkt die airconditioning van die dokter wel?

Dame: U zit ernaast. Voel eens. *(hij houdt zijn hand ervoor)*

Heer: Er gebeurt niets. Er komt geen zuchtje lucht uit. Je zou toch denken dat zo'n dure arts een knappe airconditioning kan betalen.

Dame: Misschien is hij zo duur omdat hij maar een paar patiënten heeft. Ik zit hier al twintig minuten en u bent de eerste die binnenkomt.

Heer: Misschien is hij er niet?

Dame: O, hij is er wel. De zuster zei dat hij met een patiënt bezig was en dat ik mijn voeten maar even rust moest gunnen tot zij me zou roepen. *(stilte)* Die man doet er uren over.

Heer: Nou, het is duidelijk dat hij je in elk geval waar voor je geld geeft.

Dame: Ik hoop dat u het mij niet kwalijk neemt, maar heeft u astma?

Heer: *(geïrriteerd)* Nee. Dat is één van de weinige dingen die ik niet heb. Waarom vraagt u dat?

Dame: U haalde zo zwaar adem toen u binnenkwam, ik dacht dat u iets mankeerde. Is het uw hart?

Heer: Nee. Gewoon het gevolg van al die trappen oplopen.

Dame: *(verbijsterd)* Bent u lopend naar boven gegaan? Acht verdiepingen! Met deze warmte? *(hij knikt)* Waarom bent u niet met de lift gegaan?

Heer: Ik heb claustrofobie.

Dame: Mijn God! Hoe houdt u het dan uit om in New York te leven?

Heer: Dat weet ik niet. Ik denk niet dat ik hier leef. Ik vegeteer. *(plotseling springt hij van zijn stoel en begint met zijn linkerbeen te schudden)*

Dame: Slaapt uw voet?

Heer: Nee. Ik krijg zo'n pijn in mijn linkervoet als een vreselijke kramp. Van schudden gaat het over. Ik ben hier om het aan de dokter voor te leggen.

Dame: Heeft u het vaak.

Heer: Soms wel. Soms niet. Het heeft geen vast rooster.

Dame: Deze keer zal het wel zijn gekomen door al die trappen oplopen.

Heer: Eén arts - een vaatspecialist - zei dat traplopen mijn voet zou helpen. Het maakt geen enkel verschil. Ik geloof dat artsen de helft van de tijd geen idee hebben waar ze over praten.

Dame: Dat ben ik met u eens. Ze kletsen allemaal maar wat. *(stilte)* Mag ik vragen hoe u heet, meneer?

Heer: Ronald Hayworth

Dame: Aangenaam.

Heer: Niet echt aangenaam. Heeft u het aangenaam?

Dame: Ook niet echt... Ik heet mevrouw Leslie. Mevrouw Howard Leslie. Mijn voornaam is Constance.

Ronald: Prettig kennis te maken, mevrouw Leslie. Het is altijd een genoegen om een lotgenoot te ontmoeten. *(hij laat zijn been nog eens heftig schudden)*

Connie: Nog steeds last van?

Ronald: Ik ben bang van wel. Het is net alsof er naalden in de bal van mijn voet worden gestoken. En ze zeggen dat acupunctuur geen pijn doet!

Connie: Dat geldt alleen voor Chinezen geloof ik. Weet u, ik heb dat naalden-gevoel ook soms. Maar bij mij komt de pijn alleen midden in de nacht. Het zit in mijn been. *(ze tilt haar rok op tot boven haar knie en wrijft over haar kuit)* Ongeveer hier.

Ronald: *(bekijkt haar been)* Houdt het u wakker?

Connie: Niet echt. Ik slaap nooit. Ik lijd aan constante slapeloosheid.

Ronald: Dat is afschuwelijk. Welk been is het?

Connie: Slapeloosheid zit niet in je benen.

Ronald: *(licht geïrriteerd)* Ik bedoelde de pijn, natuurlijk.

Connie: In mijn linker.

Ronald: Bent u rechtshandig?

Connie: Waarom vraagt u dat?

Ronald: Ik denk dat dergelijke zenuwkwaaltjes altijd van de tegengestelde hersenhelft komen.

Connie: Nou, ik ben linkshandig, dus in mijn geval gaat die vlieger niet op. *(er volgt een stilte. Hij schudt nog eens met zijn been)* Meneer... hoe zei u ook al weer dat uw naam was?

Ronald: Hayworth.

Connie: O, ja. Net als Rita! De arme schat! Ze is aan Alzheimer overleden, wist u dat?

Ronald: Ja. Ik denk dat ik er zelf ook wat symptomen van heb. Ik kan mijn eigen telefoonnummer niet onthouden.

Connie: Ik heb nagedacht over wat u zei over de lift. Woont u in een appartement met een tuin?

Ronald: Nee. Ik ben allergisch voor planten. Ik woon op de tiende verdieping.

Connie: Loopt u constant tien trappen op en af?

Ronald: O, nee. Ik neem de lift. In mijn eigen gebouw maakt het mij niet uit. Alleen in vreemde cabines krijg ik claustrofobie.

Connie: Dat is typisch.

Ronald: Wie kan zijn eigen kwalen verklaren? Daarom besteed ik het grootste deel van mijn tijd aan het bezoeken van artsen.

Connie: Misschien moet u eens naar een neuroloog. Dokter Katowicz is een orthopedisch chirurg.

Ronald: Ik ben bij twee neurologen geweest en die zeiden dat ze mij niet konden helpen. Ik dacht dat ik deze man maar een keer moest proberen. Hij is me aangeprezen. Bent u al lang een patiënt van hem?

Connie: Voor mij is het ook de eerste keer. Ik ben hier voor mijn rug. Ik heb er constant last van. Ik denk dat mijn wervels oplossen. Gewoon wegsmelten in de ruggengraat.

Ronald: Wat een vreselijk idee!

Connie: Ik verwacht dat ik rond Kerstmis in een rolstoel zit. Het zal een hele verlichting zijn om overal heen geduwd te worden.

Ronald: De pijn is weg! *(hij stopt met het schudden van zijn been en gaat zitten)*

Connie: Op onze leeftijd is elk moment dat we geen pijn hebben een zegen.

Ronald: Daar ben ik het mee eens. Tot twee jaar geleden genoot ik een perfecte gezondheid. Toen kreeg ik plotseling elke denkbare kwaal.

Connie: U ziet er gezond en sterk uit. Wat mankeert u nog meer?

Ronald: Nou, mijn allergie voor planten! Ik krijg er jeuk van. En ik ben doof aan één oor.

Connie: Dat is vervelend.

Ronald: Alleen op werkdagen. Tijdens het weekeinde, als mijn dochter bij mij logeert, mankeert er niets aan mijn gehoor. Als ze niet komt blijf ik zo doof als een kwartel.

Connie: Heeft zij een ongewoon harde stem?

Ronald: Niet echt. Ik denk dat ik mij zo kwaad maak over haar krankzinnige ideeën over het leven, dat ik daardoor mijn gehoor terug krijg.

Connie: Kinderen kunnen voor een hoop irritatie zorgen. *(stilte)* Wat is er twee jaar geleden gebeurd?

Ronald: Vindt u het erg als ik naast u op de bank kom zitten? Vandaag is een werkdag en mijn gehoor is erg slecht.

Connie: Neemt u plaats. *(hij gaat naar de bank als zij plaats voor hem maakt)*

Ronald: Ik kreeg even een rilling van die airconditioning.

Connie: Maar die staat niet aan!

Ronald: Dat is waar... Grappig, zonet voelde ik daar zomaar een rilling door me heen gaan.

Connie: Mijn schoonmaakster zegt dat wij ons dingen gaan inbeelden op onze leeftijd... Kunt u mij nu horen? Zit het goede oor aan mijn kant?

Ronald: Ja, hoor. Ik hoor u klaarhelder.

Connie: Ik vroeg alleen maar of er twee jaar geleden iets is gebeurd waardoor uw gezondheid is omgeslagen?

Ronald: Mijn dochter zegt dat het komt door het overlijden van mijn vrouw. Het was een zware klap.

Connie: Dat vind ik heel erg voor u. Zag u haar dood niet aankomen dan? Ik bedoel, ze was niet al een lange tijd ziek?

Ronald: Ze was totaal niet ziek. Berensterk. Ze zag er met veel plezier naar uit om mijn pensioen te gaan uitgeven.

Connie: U maakt natuurlijk een geintje! Wat is er met haar gebeurd?

Ronald: Ze werd aangereden door een taxi - ze liep door rood.

Connie: O, jee! Dus u kon ze niet eens aanklagen zeker?

Ronald: Ik heb er aan gedacht maar er waren te veel getuigen.

Connie: Elke keer als ik in deze stad de straat op ga, heb ik het idee dat ik mijn leven in eigen handen neem. Je kan worden aangereden door een taxi... in een mangat vallen - ik ken mensen die dat is overkomen. Ze liepen in gedachten verzonken over straat en plotseling waren ze op het perron van een metrostation.

Ronald: Dan hadden ze eigenlijk nog geluk. Ze hadden voor een trein terecht kunnen komen.

Connie: En je kan natuurlijk beroofd worden. Ik heb bijna het punt bereikt waarop ik het huis niet meer uit durf.

Ronald: O, zo moet u zich niet voelen. Men moet zich niet opsluiten in huis!... Mijn God, ik klink net als mijn dochter. Die zegt altijd dat ik het huis uit moet en iets moet ondernemen.

Connie: Wat voor dingen?

Ronald: Vogeltjes kijken, of golf of joggen.

Connie: Mijn echtgenoot was maf van trainen en die is dood. Ons appartement was vol met boksballen en hometrainers en roeiapparaten... en het waren stuk voor stuk juweeltjes. Na zijn dood heb ik alles aan het Leger des Heils gegeven.

Ronald: Is hij overleden aan overmatige inspanning?

Connie: Nee. Op een ochtend kwam hij uit bed, liep naar de badkamer om zich te scheren, wierp een blik op zichzelf in de spiegel en viel dood neer.

Ronald: Het moet voor u net zo'n klap zijn geweest als voor mij.

Connie: Ik vond hem in de badkuip. Er zat geen water in, gelukkig.

Ronald: Dat zou toch weinig verschil gemaakt hebben?

Connie: Ik denk het niet.

Ronald: Dus u bent weduwe?

Connie: Ja. Twee jaar onderhand. Net als u.

Ronald: U woont in New York, neem ik aan?

Connie: Ja. Ik kan niet in de buitenwijken wonen. Ik rijd geen auto. Mijn ogen, snapt u. En als je in de buitenwijken geen auto kan rijden dan ben je er geweest.

Ronald: Ik stel voor dat we het onderwerp dood verder laten rusten. Ik weet dat ik toch al met één voet in het crematorium sta.

Connie: *(met een glimlach)* Geef ze de linker. Dan gaat u er waarschijnlijk op vooruit. *(ze lacht om haar opmerking. Hij niet)*

Ronald: Neemt u mij in de maling?

Connie: Sorry. Ik wilde niet de draak steken met uw kwalen. God weet dat ik er zelf ook genoeg heb.

Ronald: Wat is er mis met uw ogen?

Connie: Niets. Er zitten alleen kleine vlekjes voor. Niet altijd. Dat heeft zich in de afgelopen twee jaar ontwikkeld. Ik denk dat het door spanning komt. De oogarts noemt ze sterretjes. Ze zijn erg vervelend. Het is net alsof er vlak voor je oogbal een zwerm muggen vliegt.

Ronald: Steken ze?

Connie: Nu neemt u mij in de maling. Nee, ze steken niet. Net als die pijn in uw voet, zijn ze er soms wel en soms niet. Sinds wij aan het praten zijn heb ik ze niet gezien.

Ronald: Heeft u kinderen, mevrouw Leslie?

Connie: Eén zoon.

Ronald: Hoe oud is die jongen van u?

Connie: Het is geen jongen meer. Hij is dertig.

Ronald: Mijn dochter is achtentwintig.

Connie: Is ze getrouwd?

Ronald: Dat mocht ik verdomme willen. Ik ben bang dat ze nooit zal trouwen.

Connie: Is ze niet aantrekkelijk?

Ronald: Zeker wel. Maar u weet hoe meisjes tegenwoordig zijn... geëmancipeerd en dergelijke. Carrière bewust; succes gericht, overvloedige mening, overvloedige opleiding, overvloedige seks.

Connie: Mijn hemel! Hoe weet u dat van het laatste?

Ronald: Weten doe ik het niet. Ik neem het alleen maar aan. Sinds zij op haar vijftiende uit het gareel is gestapt is er een constante stroom mannen geweest. Met sommigen van hen zal ze toch wel wat doen -

Connie: Ik weet wat u bedoelt. De jongeren van tegenwoordig hebben niet hetzelfde gevoel voor normen en waarden wat wij hebben. Mijn zoon is een absolute verschikking. Ik had gedacht dat hij al lang geleden getrouwd zou zijn en tot rust zou zijn gekomen en dat ik wat leuke kleinkinderen zou hebben om mij troost te bieden, maar ik heb de hoop ongeveer opgegeven... Waar woont u, meneer Hayworth?

Ronald: Op West 68th Street, maar één gebouw bij Central Park West vandaan.

Connie: Dat meent u niet. Ik woon op Central Park West tussen 68th en 69th Street. Ik heb een prachtig appartement met een klein dakterras dat uitzicht biedt op het park.

Ronald: We zijn burenen! Tjonge, jonge! Mijn gebouw heet de Mayfair.

Connie: Mijn zoon heeft een studio in uw gebouw! En we hebben elkaar nog nooit gezien! Ik heb het voor hem gekocht toen het vrij kwam. Hij verdient een hoop geld maar zelf had hij nooit het bedrag ervoor neer kunnen leggen. Hij geeft geld uit alsof hij het zelf drukt. Het lijkt wel alsof het uitgeven van geld aan je kinderen nooit ten einde komt.

Ronald: Zegt u dat!... Komt u uit New York, mevrouw Leslie?

Connie: Ja. Ik ben hier geboren. Maar mijn ouders scheidten toen ik tien was. Mijn moeder nam me mee terug naar Engeland. Daar kwam zij vandaan. Ik werd in Zwitserland naar school gestuurd. Pas toen ik ging trouwen kwam ik weer terug in Amerika.

Ronald: Dus uw man was een Amerikaan?

Connie: Ja... ik kwam hem vlak na de oorlog tegen... ik was bijna een oorlogsbruidje. Al mijn vriendinnen zeiden dat ik zou eindigen in een hutje in Georgia, maar dat was belachelijk. Een echte heer herken ik onmiddellijk... Voor mij was Howard gewoon een luitenant met twee sterren. Ik had geen idee dat zijn vader een landelijke winkelketen bezat.

Ronald: Dat moet een aangename verrassing zijn geweest!

Connie: Hij gaf me alles wat een meisje zich kan wensen. Hij was een geweldige man.

Ronald: Dat weet ik zeker.

Connie: En komt u uit New York of bent u hier toevallig verzeild geraakt?

Ronald: Ik ben Australiër. Maar ik ben in Engeland opgegroeid.

Connie: Hoe bent u hier dan terecht gekomen?

Ronald: Ik trouwde met een Amerikaanse verpleegster die na de oorlog in een herstellingsoord werkte. Ik wou dat ze nog leefde om mij nu te verplegen.

Connie: Ja. Het is spijtig om op onze leeftijd alleen gelaten te worden.

Ronald: We zijn niet echt alleen.

Connie: Wie kan er op zijn kinderen vertrouwen? Kinderen leiden hun eigen leven. Mijn zoon doet zijn best om aardig tegen mij te zijn. Hij belt me. Je proeft nog net de verplichting in zijn stem als hij zegt: 'Dag, moeder. Hoe gaat het?' Dat vertel ik hem dan en hij luistert geduldig.. We hebben altijd hetzelfde gesprek. Hij komt één keer per week eten omdat hij mijn kookkunst waardeert en het is een gratis maaltijd. Maar hij slaapt altijd een of ander meisje mee omdat hij mij eigenlijk niets te zeggen heeft. Onze generatiekloof is net zo groot als de Grand Canyon.

Ronald: Misschien is hij echt op zoek naar een vrouw en wil hij uw goedkeuring hebben. Heeft hij alleen de ware nog niet gevonden!

Connie: U kent hem niet! Hij wil niet trouwen. Ik geloof niet dat hij enig verantwoordelijkheidsgevoel heeft. Ik geloof dat het een kind van drie jaar oud is die een broek draagt die dertig jaar oud is.

Ronald: U schildert hem als erg onvolwassen af.

Connie: Hij was enig kind. Ik heb hem totaal verwend... mag ik het eerlijk zeggen?... Ik bedoel, we kennen elkaar nog maar net?

Ronald: Uiteraard!

Connie: Ik denk dat hij alleen maar met die meisjes naar bed wil... Ze meenemen naar zijn moeder is zijn laatste truc voordat hij zijn slag slaat.

Ronald: De tweede zin begrijp ik niet helemaal.

Connie: Ik bedoel, omdat hij ze aan mij voorstelt, denken de meisjes onmiddellijk dat ze eindelijk een man hebben gevonden die met ze wil trouwen. Dus duiken ze meteen het nest met hem in. En verder zie ik ze nooit meer. De volgende week heeft hij een nieuwe.

Ronald: Nou, sommige mannen houden wel van een beetje afwisseling tussen de lakens.

Connie: Na het huwelijk, ja! Maar niet tijdens de verkering. U zou moeten zien hoe die meisjes bij mij in het gevlij proberen te komen. Het is gewoon zielig.

Ronald: Ik geloof niet dat u de meisjes van tegenwoordig begrijpt. Ik ook niet maar ik word er tenminste aan eentje blootgesteld. Een man hoeft mijn dochter niet mee te nemen naar zijn moeder. Ze wil niet eens dat hij serieuze bedoelingen heeft. Het enige waar ze om geeft is haar carrière en dat zij zichzelf kan zijn. Zo zegt ze dat.

Connie: Wat doet uw dochter?

Ronald: Ze is een redacteur en een erg goede, neem ik aan. Ze heeft een tijdje gedacht dat ze actrice wilde worden, dus stuurde ik haar naar de toneelschool. Ze kwam thuis met een raar accentje dat ze snel weer kwijt raakte, maar ze had ook haar verstand teruggevonden. Ze besepte dat ze het op het toneel nooit zou maken dus sloeg ze een andere richting in.

Connie: Dat was verstandig. Dan brengt zij haar leven in elk geval niet door in de rijen voor de sociale dienst. Werkt zij voor een uitgever?

Ronald: Nee. Ze is de assistent hoofdredacteur van een tijdschrift dat New Woman heet. U kunt er zich geen voorstelling van maken. Zelfs de omslagen kan ik niet verdragen.

Connie: Het enige tijdschrift waar ik op ben geabonneerd is Goed Huishouden.

Ronald: Veel geschikter. *(er volgt een stilte. Hij staat op en schudt zijn voet)*

Connie: Is het weer begonnen?

Ronald: Ik denk dat het vals alarm is. *(hij gaat weer naast haar zitten. Zij zucht en kijkt op haar horloge)*

Connie: Hoe laat heeft u het?

Ronald: *(kijkt op zijn horloge)* Half twaalf!

Connie: Ik ook. Goede God, ik wacht al ruim een half uur. Voor 100 dollar per consult vind ik dat die arts wel op tijd mag zijn.

Ronald: Patiënten moeten lijdzaam wachten. Zitten in de wachtkamer van een dokter verdrijft de tijd. Ik vond ons gesprek erg leuk. De laatste keer dat ik zo'n lang gesprek met een vrouw had was toen ik een vrouwelijke psychiater probeerde.

Connie: Heeft ze u geholpen?

Ronald: Ze heeft zichzelf aan mijn geld geholpen maar mij heeft ze niet geholpen. Kunnen we teruggaan naar waar we het net over hadden?

Connie: Ik word zo zenuwachtig van dat lange wachten, dat ik me niet kan herinneren waar we het over hadden?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto